

BERNARDO DE HOYOS SJ

1711 – 1735

Zaligverklaard op 18 april 2010

Eerste apostel van het Hart van Jezus in Spanje

Bernardo de Hoyos werd geboren in Torrelobaton (Valladolid) op 21 augustus 1711. Hij deed zijn studies aan de jezuïetencolleges van Medina del Campo en Villagarcia Campos. Het was in deze laatste stad dat hij in 1726 de Sociëteit verwoogde. Tevoren had hij wel moeten aandringen op de toestemming van zijn familie en hij moest ook de Provinciaal overtuigen, gezien zijn jonge leeftijd (hij was nog geen 15 jaar) en zijn wat ziekelijk voorkomen. Tijdens zijn noviciaat (1726-1728), vond de heiligverklaring van St. Aloysius Gonzaga en St. Stanislaus Kostka plaats, die jezuïet-studenten tot voorbeeld werden gesteld. Maar het was vooral de figuur van Jan Berchmans, wiens proces tot heiligverklaring al ver gevorderd was, die een invloed op hem uitoefende.

De twee noviciaatsjaren waren voor hem een initiatie tot het mystieke leven en de drie jaar studies in de filosofie (Medina del Campo, 1728 tot 1731) brachten een innerlijke zuivering teweeg langs een diepe ervaring van de “nacht van de ziel”.

Bernardo de Hoyos studeerde theologie (1731-1735) aann het St.-Ambrosiuscollege in Valladolid. Het was op dat moment dat hij de top bereikte in zijn opgang in het spirituele leven, wat van hem een echte mysticus maakte. In een brief, die hij in oktober 1732 aan Fr Juan Loyola, zijn geestelijk begeleider, richtte, zei hij: “Ik zie dat mijn hart zich geheel en al naar God toe beweegt, als ijzer aangetrokken door een magneet. Hij bemint alleen God, hij zoekt God alleen, hij streeft naar God alleen ...». Vanwege de heldere blik waarmee hij zijn spirituele bewegingen waarnam en beschreef, zou zijn begeleider daarop zeggen, “dat deze jongeman ver vooruit is op zijn leeftijd en op alle kennis die boeken hem kunnen geven.” ....

Op 3 mei 1733, toen hij 22 jaar oud was, werd hij gewaar dat de Heer hem belastte met een taak die het enige doel van zijn leven zou worden: de verspreiding van de verering van het Heilig Hart als middel tot persoonlijke heiliging en apostolische efficiëntie. Zijn vriend, P. Agustin Cardaveraz, die in Bilbao de homilie op Sacramentsdag moest houden, vroeg hem om hem wat informatie toe te sturen uit het boek “*De cultu Dei sacratissimi Cordis*” (*Over de verering van het Allerheiligste Hart van Jezus*), geschreven door P. Joseph Gallifet. Bij het lezen van dit werk, zo zei Bernardo, “voelde ik in mijn geest een buitengewone beweging: sterk en vredig, in niets onstuimig of onweerstaanbaar. Ik ging

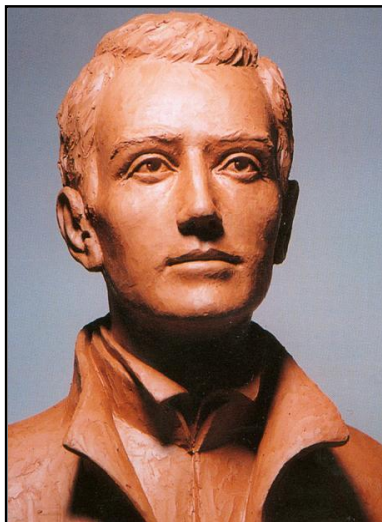
meteen naar de Heer in het Heilig Sacrament, en bood mezelf aan om, zoveel als ik kon, bij te dragen tot de verspreiding van de verering van zijn Hart.”

Bernardo wijdde zich toe aan het Hart van Jezus Christus op de 12de juni van datzelfde jaar 1733 met een formule die vijftig jaar eerder was geschreven door Saint-Claude La Colombière. Maar deze genade zou niet alleen innerlijk beleefd worden : hij voelde duidelijk aan dat God hem vroeg om het werktuig te zijn dat de rijke gaven van het Heilig Hart ook voor anderen toegankelijk zou maken.

Zich bewust van de omvang van de taak, maar ook van het feit dat zijn eerste plicht was zijn theologische studies ernstig te nemen, besloot hij om een team van gequalificeerde en pastoraal geëngageerde medebroeders samen te stellen. Hij kon rekenen op de trouwe samenwerking van twee paters, Juan Agustin de Loyola en Agustin de Cardaveraz. De eerste werd ermee belast om een boek te schrijven over “de essentie en de degelijkheid van deze verering.”, maar het plan en de ziel van het werk kwamen van Bernardo zelf. Er moesten nog vele moeilijkheden overwonnen worden voor het boek uitkwam op 21 oktober 1734 onder de titel “Verborgen Schat”.

Verder ging Bernardo als volgt te werk : hij begon teksten en afbeeldingen te verspreiden, verenigingen en broederschappen op te richten ter ere van het Heilig Hart, te vragen dat men zou spreken en preken over dit onderwerp. Hij richtte verzoekschriften aan bisschoppen en zelfs aan koning Filips V, om de goedkeuring van de Heilige Stoel te vragen voor een speciaal liturgisch feest.

Op 2 januari 1735 werd hij priester gewijd in Valladolid en op 6 januari vierde hij zijn eerste H. Mis in de kerk van het St.-Ignatiuscollege. Enkele maanden later begon hij op dezelfde plaats zijn tertiaat, maar voor hij dat kon beëindigen, stierf hij aan tyfus op 29 november 1735.

P. Manuel Prado, die op dat moment zijn rector was, maar voorheen ook zijn novicenmeester was geweest, deelde in een brief van 6 december 1735 het nieuws van zijn dood mee aan de communauteiten in de provincie. Hij benadrukte Bernardo de Hoyos “meer dan gewone volmaaktheid, zijn bijzondere gave voor het gebed, waarin God hem Zijn diepste mysteries openbaarde, en, tijdens de laatste jaren van zijn leven, zijn speciale en tedere devotie tot het Heilig Hart van Jezus”.

Zijn aura van heiligheid werd kort na zijn dood al duidelijk. Maar de moeilijke situatie waarin de Sociëteit van Jezus zich begon te bevinden samen met de sterke tegenstand van de jansenisten, belette het proces ter zaligverklaring te voeren. De Suppressie van de Orde zou erop volgen, hetgeen vele projecten in de vergetelheid liet belanden.

Toen paus Pius VII de Sociëteit van Jezus in 1814 herstelde, begon in de hele Kerk een bloeiperiode voor de devotie tot het Heilig Hart. De heropgerichte Sociëteit ijverde voor de verspreiding en de ontwikkeling ervan, en boekte aanzienlijke successen overeenkomstig de toenmalige religieuze opvattingen en gevoeligheid.

In 1965 drong de 31ste Algemene Congregatie aan op een ernstige theologische studie over de fundamenteën van deze verering en op een bijzondere aandacht voor de pastorale uitdrukkingsvormen ervan, rekening houdend met de verschillen in tijd en plaats en onmiskenbare symbolische waarde die in haar vervat zit. Decreet 15 (§ 2) zegt: “Met de eredienst van het H. Hart stelt de Kerk de verering van de liefde voor, waarmee God ons heeft liefgehad door Jezus, en tegelijkertijd brengt gaat het om het in praktijk brengen van de liefde die wij hebben voor God en onze medemensen (*Haurietis Aquas*, 1956); de verering van het Heilig Hart verheerlijkt de interpersoonlijke liefdesrelatie, die de basis vormt van het christelijk leven en het religieuze leven.”

Dit engagement tot vernieuwing was erg aanwezig in het denken van P. Pedro Arrupe, hetgeen hij vorm gaf in een groot aantal artikelen, toespraken, preken en in een nieuwe tekst over de toewijding van de Sociëteit aan het Hart van Jezus, die hij persoonlijk schreef tijdens een dag van gebed in de kapel van Storta.

P. Peter-Hans Kolvenbach toonde dezelfde belangstelling. In een lezing in Paray-le-Monial, op 2 juli 1988, herinnerde hij ons eraan dat “de hele problematiek van de noodzakelijke figuratieve uitbeelding van het Hart van Jezus is samengevat” in n° 26 van decreet nr. 4 van de 32e Algemene Congregatie: “We moeten streven naar een nieuwe taal, een nieuwe symboliek die ons in staat stelt de ware God beter te ontmoeten, hoger en dieper dan alle afgodsbeelden, en om daarbij ook anderen te helpen: de ontmoeting met de God die in Christus ervoor heeft gekozen om deel te hebben aan het menselijk avontuur en zich onherroepelijk te verbinden aan zijn lot. De levende herinnering aan Jezus herinnert ons aan deze creatieve trouw.”

Een paar jaar eerder, had de Duitse jezuiet K. Rahner al gescheven dat er voorstellingen bestonden in onze theologische en spirituele traditie, die tegelijk origineel, aanschouwelijk, en creatief zijn, maar ook in staat om te veranderen als we niet willen vervallen in de hoogmoed van de “a-historiciteit”. Vandaag verveelvoudigen symbolen zich, ze vullen elkaar aan en vervangen elkaar aan een hoge snelheid, zonder aanspraak op eeuwigheidswaarde.

Het specifieke geestelijke erfgoed van de devotie tot het Heilig Hart, geworteld in het geloof van de Kerk, behoudt in de wereld van vandaag zijn volle waarde, door middel van een rijke verbeeldingskracht die in elke cultuur of traditie de onuitputtelijke liefde van God uitdrukt, een liefde die zich openbaart in Christus. Met behulp van de theologie, geïnspireerd door de heilzame frisheid van de bijbelse bron, wordt op een rijke en expressieve manier de boodschap van de liefhebbende Vader zichtbaar gemaakt in het hart, levenskrachtig teken waardoor het mysterie mens, mysterie van God wordt.

De passie van Bernardo de Hoyos voor het Hart van Jezus komt sterk overeen met de toewijding die St. Ignatius voelde voor de arme en nederige Jezus, tot wie hij vraagt onze affectiviteit te richten, om hem te vergezellen bij elke stap van zijn leven, want “omdat wij zijn gezellen zijn in de missie, is zijn weg de onze” (AC 35, D.2, 14). Op die manier schijnt in alles wat wij doen in deze wereld altijd iets van God door. (AC 35, D.2, 10).